

HOE MAAKT U HET?

Wat doet die hond hier in die computer?

Vlaams-Brabantse jeugdwerkers maken vreemde muziekinstrumenten uit afgedankt elektronisch materiaal

Jozefien VAN HUFFEL

„Jullie hebben dat je hele jeugd gedaan zeker, dingen uit elkaar halen?” Terwijl ze zelf worstelt met een op afstand bestuurbare auto, bewondert Annick Leclercq de behendigheid waarmee twee twintigers een speelgoedpiano en een geluidsinstallatie herleiden tot een hoopje onderdelen. „Voor mij is dit volstrekt nieuw”, lacht ze. „Maar dan haal ik er vast des te meer uit.”

Samen met vijf anderen volgt Leclercq vandaag een workshop upcycling, waarbij je van versleten of kapotte voorwerpen een nieuw bruikbaar iets maakt. „Upcycling is een reactie tegen de dumpcultuur. Op het internet vind je uiteraard allerlei handleidingen. Van sok naar knuffel, van pallet naar stoel”, zegt Wouter Jaspers van Jeugddienst Vlaams-Brabant. „Wij willen jeugdwerkers echter niet leren een stappenplan te volgen, wel hun fantasie en die van kinderen en jongeren te laten prikkelen door het materiaal dat ze voorhanden hebben.”

Daarom gaat een handvol jeugdwerkers vandaag aan de slag met de afgedankte elektronische voorwerpen die Maria Wilken-Keeve, actief bij mede-initiatiefnemer Mooss vzw, mee-

Uit elkaar halen, sorteren en anders combineren, dat is upcycling. Computertoetsen worden een percussie-instrument, een pianoklavier een melodieuze glijbaan. © Jozefien Van Huffel

bracht. Na het demonteren laat Wilken-Keeve hen de onderdelen sorteren. „Zo kijken we be-

— MARIAS TIP —
Een denkspel vooraf activeert de fantasie. Zo vermijd je het vanzelfsprekende

wust naar vormen, kleuren en functies”, zegt ze. En even later: „Klopt het voor jullie? Ik zie nog een paar combinaties die voor

mij niet kloppen. Dat is natuurlijk strikt persoonlijk, maar toch, wat doet die hond op wieltjes in die computer?”

Wilken-Keeve laat de deelnemers verbanden zoeken tussen diverse onderdelen. „Die elektrische bordjes lijken op een trap en dat rode rondje doet me denken aan de stopknop van de roltrap in de Antwerpse voetgangerstunnel”, wijst iemand. „Deze denkspelletjes zijn belangrijk”, legt Maria Wilken-Keeve uit. „Als je kinderen meteen aan de

slag laat gaan met deze stukken, dan maken ze allemaal robots. Om de een of andere reden gaan we nu eenmaal automatisch op zoek naar gezichtjes.”

Annick Leclercq knikt enthousiast. „Ik ben hier vanuit de gemeente Zoutleeuw. We plannen er binnenkort allerlei met als thema *Actie*, ook met de scholen en de jeugd”, zegt ze. „Veel mensen denken daarbij vooral aan sorteren. Het begrip upcycling is nog niet echt doorgedrongen tot op het platteland. We gaan

er echter zeker mee aan de slag. Mijn ervaring is dat een activiteit met een hoek af, waar mensen met verscheiden talenten iets aan kunnen bijdragen, altijd leven brengt in een groep, of het nu een school, jeugdbeweging of gemeente is. Zeker als je kinderen iets laat bedenken en uitvoeren waarvan mensen niet verwachten dat ze het kunnen.”

In OPEK draait het vandaag specifiek om geluid. Kan er uit de voorwerpen iets nieuws gemaakt worden dat muziek of lawaai maakt? Terwijl het ene groepje met de letters van een toetsenbord een boom maakt die ritselt in de wind, laten anderen de wielen van de op afstand bestuurbare auto opnieuw draaien in het omhulsel van een computer. „Afhangelijk van wat je tegen de wielen houdt, klinken ze anders”, leggen ze uit. Een creatieve uitleg: ook al een begin.

Op zondagen 25 oktober en 22 november organiseren Mooss vzw en Jeugddienst Vlaams-Brabant opnieuw workshops upcycling. Info via info@mooss.be of 016 65 94 65 • Timmert u tafels of maakt u eigen wijn? Laat iets weten aan Redactie *Kerk & Leven*, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar jozefien.vanhuffel@kerknet.be.

Een droom van een vakantie

Stephanie BOTTELBERGHS gaf mishandelde kinderen in Suriname een zorgeloze tijd

Ilse VAN HALST

Een jaar lang stond Stephanie Bottelberghs uit Wilrijk elk weekend 's ochtends vroeg paraat in de bakkerij om wat bij te verdienen. Niet om op vakantie te gaan, maar om haar vliegtuigticket naar Suriname te betalen, waar ze vier weken lang vrijwilligerswerk deed.

„Ik droom er al lang van om me in het buitenland in te zetten voor kinderen. Ik had het er al eens over met mijn vriendin Julie Cools, die dat ook wel zag zitten. We zijn beiden al lang actief in de scoutsleiding”, vertelt Bottelberghs, die net achttien werd. Eind september vatte ze studies farmaceutische wetenschappen aan in Antwerpen. „De lange vakantie van drie maanden was een ideale gelegenheid.”

Waar de twee vriendinnen naartoe zouden gaan, was niet meteen duidelijk. „Afrika was uitgesloten omdat dat continent in de greep was van ebola toen we ons plan uitwerkten”, legt Stephanie Bottelberghs uit. „In Azië was ik al op vakantie. Daarom viel de keuze op Latijns-Amerika. Suriname leek ons wel wat, omdat daar ook Nederlands wordt gesproken. Dan is de drempel niet zo hoog voor een eerste keer.”

Via de Nederlandse organisatie Vrijwilliger Wereldwijd belandden ze in Paramaribo, de hoofdstad van Suriname. „De organi-

Stephanie Bottelberghs (links) en Julie Cools: „Een lach toveren op het gezicht van deze kinderen gaf ons veel voldoening.” © rr

satie zet zich daar onder meer in voor kinderen met aids of kinderen met een beperking. Wij hielpen bij de opvang van kinderen tussen vier en achttien jaar die thuis verkracht of mishandeld werden. Het gaat vooral om kinderen van gezinnen in het binnenland. Vaak is de vader de dader en is de moeder te bang om iets te signaleren. De kinderen worden dan door hulpverleners een tijdje uit het gezin weggehaald en opgevangen in een veilige omgeving.”

De vriendinnen deden hun best om hen een zorgeloze tijd te bezorgen. „We organiseerden tal

van activiteiten, gingen zwemen en trokken enkele dagen naar de kinderboerderij”, vertelt Bottelberghs enthousiast. „Het was echter niet altijd makkelijk. De kinderen waren vaak teruggetrokken en afwachtend. Ze zijn niet enkel fysiek beschadigd, maar ook geestelijk. In principe praatten we niet over wat zij hadden meegemaakt, maar soms lieten ze zelf iets vallen. Zo vertelde een meisje hoe haar vader een ijzeren staaf in het vuur hield en die vervolgens herhaaldelijk op haar huid drukte.”

's Avonds en 's weekends hadden Stephanie Bottelberghs en

Julie Cools vrij. „Een keer trokken we de jungle in. Soms fietsen we naar het centrum. Een keertje gingen we uit. Dat was een hele belevenis. Bij ons danst ieder op zichzelf, maar daar vorm je een kring. Ieder danst om de beurt en dan allemaal samen. Leuk.”

Verademing

Terug in het land vertelden beiden hun vriendinnen honderduit over hun ervaringen. „Het tempo in Suriname ligt opmerkelijk lager dan hier. Alles gaat er rustiger toe. Een hele verademing in vergelijking met het jachtige leven in onze samenleving”, vertelt Stephanie Bottelberghs.

„Het is ook een warme samenleving”, vervolgt ze. „In het vliegtuig naar Suriname bleven we de hele tijd zitten, maar de Surinamers aan boord maakten kennis met elkaar en liepen voortdurend rond om met elkaar te praten. Ginds is men ook veel vreedzaam. In het straatbeeld zie je verschillende godshuizen naast elkaar, zonder dat iemand daar een probleem van maakt.”

Intussen droomt ze er al van om volgend jaar iets gelijkaardigs te ondernemen. „Het schenkt veel voldoening, ook al verdienen je geen cent”, zegt Bottelberghs. „Het is zeker voor herhaling vatbaar, maar dan wel langer, want vier weken is te kort.”

Jubelkerken in ons land

Op bedevaart gaan als teken van bekering is een van de manieren waarop gelovigen het Jubeljaar van de Barmhartigheid kunnen invullen dat paus Franciscus in maart afkondigde en dat op 8 december van start gaat. Dat betekent echter niet dat je naar Rome moet reizen. Het is de wens van de paus dat het jubeljaar zowel in Rome als in de plaatselijke Kerken wordt gevierd en dat zoveel mogelijk gelovigen eraan deelnemen. Zo wil hij benadrukken dat de barmhartigheid een centraal geloofspunt is van de katholieke Kerk en het kerkelijke leven. Op vraag van aartsbisschop Salvatore Fisichella, de voorzitter van de Paaselijke Raad voor de Bevordering van de Nieuwe Evangelisatie, duiden de Belgische bisschoppen 44 jubelkerken in eigen land aan. Naast de kathedralen van de bisdommen zijn dat in Vlaanderen de Onze-Lieve-Vrouwbasiliek in Scherpenheuvel, de Sint-Martinusbasiliek in Halle, de Heilig Bloedbasiliek in Brugge, de Onze-Lieve-Vrouw Onbevlekt Ontvangenbasiliek in Dadizele, de Sint-Maartens- en Sint-Niklaaskerk in Ieper, de Sint-Salvatorkerk in Harelbeke, de Onze-Lieve-Vrouw van Lourdesbasiliek in Oostakker, de karmelietenkerk in Gent, het Priester Poppe bedevaartsoord in Moerzeke, de abdijkerk van de benedictijnen in Dendermonde en de Sint-Bartholomeuskerk in Geraardsbergen. (IVH)